

TUOMET ATĖJO

JĖZUS IR PAKVIETĖ

Aš norėčiau perskaityti Švento Jono 11-ą skyrių, pradedant 18-a eilute.

O Betanija buvo arti Jeruzalės - maždaug už penkiolikos stadijų:

Ir daug žydų buvo atėję pas Mariją ir Mortą, paguosti dėl brolio mirties.

Morta, išgirdusi, kad ateinąs Jėzus, išėjo jo pasitikti: bet Marija liko namie.

Morta tarė Jėzui: „Viešpatie, jei būtum čia buvęs, mano brolis nebūtų miręs.

Bet ir dabar žinau, ko tik paprašysi . . . Dievą, Dievas tau duos“.

Jėzus jai pasakė: „Tavo brolis vėl prisikels“.

Morta jam sako: „Aš žinau, jog jis prisikels paskutinę dieną prisikėlime“.

Jėzus jai tarė: „Aš esu prisikėlimas ir . . . gyvenimas: kas tiki mane, nors ir numirtu, bus gyvas:

Ir kiekvienas, kuris gyvena ir tiki mane, neragaus mirties per amžius. Ar tuo tiki?“

Ji sako jam: „Taip Viešpatie: aš tikiu, kad tu esi Kristus, Dievo Sūnus, kuris turi ateiti į pasaulį“. (Ir stebėkite tai!)

Tuomet, kai ji tai pasakė, ji nuėjo ir pasišaukė savo seserį Mariją, slapčiomis jai pranešdama: „Mokytojas atėjo ir kviečia tave“.

² Pasimelskime. Dangiškasis Tėve, patvirtink šiuos Žodžius mūsų širdyse, ši vakarą, kai mes dabar laukiame Tavęs. Tavo Žodis, Tavo tarnas ir tekstas - visa yra pavesta Tau, Jėzaus Kristaus Vardu. Amen.

Galite sėstis.

³ Mano buvimo čia tikslas - tai pasistengti padėti Dievo žmonėms. Ne tiek tame, kad melsčiausi ir dėčiau rankas ant ligonių, bet kad jie atpažintų Jėzų Kristų tarp mūsų, Dievo Sūnų tarp mūsų. Ši vakarą mes kalbame šia tema „*Tuomet Atėjo Jėzus Ir Pakvietė*“.

⁴ Taigi, tas laikas, apie kurį mes kalbame, buvo labai liūdnas metas. Jeigu jūs kada nors skaitėte mūsų Viešpaties gyvenimo

istoriją, mes sužinome, kad Jis buvo didelis draugas šiam vaikinui, Lozoriui. Jis buvo . . . Juozapui iškeliavus, ar kai Jis išėjo ir atėjo gyventi pas Mortą, Mariją ir Lozorių. Ir jie buvo dideli draugai. Jie turėjo . . . Jis buvo jiems tarsi pastorius, tikras Draugas. Ir pasiuvo Jam rūbus, ir apsiaustą, kurį dėvėjo, aš manau, jie tvirtina, ir jis buvo išaustas vientisai, be siūlės. Ir tuomet jie yra Jam padarę ir kitų dalykų, nes jie tikėjo Juo. Jie—jie patikėjo ir matė tai. Jie paliko bažnyčią ir taip toliau, kad sektų Jį. Ir tais laikais tai buvo didelis dalykas, už kurį netgi galėjo būti skiriama mirties bausmė, pasitraukti nuo jos.

⁵ Bet Jėzus, šis Vyrukas, kuris vaikštinėjo aplinkui, kaip jie teigia, griaudamas jų bažnyčias, ir kalbėjo piktus dalykus apie jų kunigus, ir—ir taip toliau, Jis—Jis padarė daug žalos jiems, jie taip manė. Ir—ir vien tik išpažįstant Jį, reiškė atskyrimą nuo sinagogų. Ir tuomet, jeigu jūs esate pašalintas iš bažnyčios, jie—jie manė, kad jūs neturite jokios—jokios galimybės būti išgelbėtam. Jeigu jūs nepriklausote vienai iš jų sektų, kaip fariziejų, sadukiejų ar panašiai, nėra jokio išgelbėjimo - jeigu jūs esate viso to išorėje. Ir jeigu jie turėjo teisę, pritaikyti tai, jie tiesiog galėjo jus išmesti, jeigu jie to norėjo. Tai jų pačių pasisakymas. Nenuostabu, kad Jėzus pasakė: „Jūs savo tradicija padarėte Dievo Žodį neveiksmingą“. Suprantate?

⁶ Ir dabar tai vėl pasikartojo, nes mes visi žinome, kad istorija kartas nuo karto pasikartoja. Ir tai—tai liūdna kalbant tai, bet tai buvo išpranašauta, kad tai pasikartos, ir tai vėl pasikartos.

Mes randame, kad apie Jėzų nebuvo gerai galvojama.

⁷ Daugelį kartų žmonės nori nuteisti žmogų, kuris su jais nesutinka. Mes neturime to daryti. Galime nesutikti vieni su kitu, tačiau būti draugiškais. Jeigu aš negaliu sutikti su žmogumi, bet aš toliau myliu jį ir meldžiuosi už jį, ir nesutinku su juo . . . su juo, Rašto pagrindais, ir dėl geresnio apsišvietimo, tuomet aš nieko jam nesakau. Aš visada noriu nesutikti su juo draugiškai, nes aš jį myliu, ir aš—aš tikrai nenoriu, kad jis pražūtų. Ir jis turėtų daryti tą patį su manimi; mes nenorime būti prarasti. Ir mes turime pagrįsti savo mintis tuo, ką sako Žodis. Tegul Žodis būna tiesa. Ne mūsų tikėjimo pažiūros ar kokios tai mūsų mintys, bet tai, ką sako Jis; jokio asmeninio išaiškinimo, tik tai, ką sako Žodis.

⁸ Praeitą vakarą aš padariau kai ką, kas atrode beveik šventvagiška, aš manau, tai buvo per tarnautojų pusryčius, ryte. Aš patraukiau Jėzų į teismą. Aš pasakiau: „Kaip jie darė tuomet, taip jie daro šiandien“. Galbūt būtų geriau, jei aš pakartosiu tai tiesiog minutėlę, jei mes turime laiko. Taigi, aš pasakiau, šiandien mes sužinosime, kad . . .

⁹ Liuterio reformacijoje, jis, tuo metu, jis sakė, kad teisisis gyvens tikėjimu. „Žmogus, kuris tiki - jis yra tas, kuris turi

Tai“. Bet mes sužinojome, kad daugelis jū sakē, kad tiki, bet neturējo To.

¹⁰ Džono Veslio dienomis, jeigu jie gaudavo antrāji palāimināma, jie tai vadino pašventinimu, visišku pašventinimu, jie džiaugdavosi ir šūkaudavo. „Visi šūkavo, kad turi Tai“. Bet jie sužinojo, kad jie To neturi. Daugelis iš jū šūkavo, ir neturējo To.

¹¹ Sekminių dienomis jie sakē: „Dabar atējo dovanų atkūrīmas, Dvasios krikštas. Tas, kas kalba kalbomis, tas turi Tai“. Mes sužinome, kad daugelis kalbējo kalbomis, bet neturējo To.

¹² Taigi jie sako: „Na, tai Dvasios vaisius, štai kas Tai yra“. O ne, ne Dvasios vaisius. Krikščioniškasis mokslas turi tai, kur sunkiai. . . Meilē - yra Dvasios vaisius. Tuomet, jie turi daugiau meilēs nei bet kas kitas ir neigia Jēzaus Kristaus Dieviškumā; tiesiog vadina Jī pranašu, tik paprastu žmogumi. Suprantate? Taigi, tai nieko nerodo.

¹³ Leiskite man minutēlę suabejoti tuo. Patraukime Jēzū į teismā. Ir tegul atleidžia man Dievas už šī pasisakymā nuo pakylos, bet aš minutēlę pasisakysiu prieš Jī, tiesiog, kad atvesti jus į Šviesā. Suprantate?

¹⁴ „Taigi šī vakarā aš surinkau jus čia; aš kreipiuosi į jus. Aš. . .“ (Tai grīžtant į praeitas dienas, kai Jēzus iš Nazareto buvo žemėje.) „Aš ateinu pas jus, kad padarytume išvadas prieš šī vaikina, Jēzū iš Nazareto. Taigi mes visi žinome, kad Dievas yra meilē. Biblijoje sakoma, kad Jis yra. Gerai, ir meilē, Dvasia yra - ilgas pakantumas, švelnumas, kantrybē, nuolankumas ir taip toliau, ir meilē. Taigi, aš sakau, aš noriu jūsų kai ko paklausti. Mes paimsime tai—tai, ką mes, krikščionys, žinome.

¹⁵ „Pažvelkite į šī savo senā kunigā. Jo pro-pro-prosenelis buvo kunigas. Kad jis taptų kunigu, jis turējo gimti levitų giminėje. Dabar mes sužinome, kad jaunystėje, jo gyvenimas nebuvo toks, kaip jūs visi turėjote. Kā jis daro? Jis aukoja save, jis yra ten ir studijuoja Žodį, Dievo Žodį. Jis skaito tai dieną ir naktį, dieną ir naktį, turi žinoti kiekvienā raidę, kiekvienā žodį iš ritinio. Jis turi žinoti visa tai mintinai. Jis—jis, tiesiog kažkas apie tai, ką jis turētų žinoti.

¹⁶ „Ir tuomet, šalia to, kai jūsų tētis ir mama susituokē, kas sujungē juos kartu, kaip vyrā ir žmonā? Jūsų pamaldus senas kunigas. Kas atējo pas jūsų tėvā, kai jam reikėjo pinigų ir jis buvo skolingas už savo ūkį, kai kreditorius ruošēsi tai atimti? Kas jį palaikē? Jūsų geras senas kunigas. Kas stovėjo ten, kambaryje, šalia jūsų motinos, kai ji jus gimdē? Geras senas kunigas. Kas ateina pas jus, kai jūs sergate ir jums reikia pagalbos? Jūsų geras senas kunigas. Kas jus palaimina ir pašventē jus Dievui, apipjaustydamas jus aštuntā dieną? Jūsų geras senas kunigas. Kai jūsų tėvas ir motina ruošēsi išsiskirti, kas juos vėl suvedē kartu, laikē juos kartu? Jūsų geras senas kunigas. Kai

kaimynystėje kyla bėdų, kas jomis pasirūpina? Jūsų geras senas kunigas. Žinoma.

17 „Taigi šis geras senas kunigas žino, kad Biblijoje pasakyta, jog aukojimui Dievas reikalauja avinėlio. Daugelis iš jūsų, vyrai, esate verslininkai, taigi jūs neauginate avių, tačiau Dievas reikalauja avinėlio. Jie ten padarė keletą prekystalių, pardavinėjo savo avis, kad verslininkai galėtų ateiti ir nusipirkti jas, atnašaudami auką už savo sielą, kurios reikalauja Dievas.

18 „Ką gi padarė šis jaunuolis, vadinamas Jėzumi? Iš kur jis atsirado? Sakė, kad jis gimė, gimė iš mergelės. Kas girdėjo apie tokią nesąmonę? Mes žinome, kad jo motina pagimdė jį anksčiau, nei gimė ji ir Juozapas, arba, jis gimė anksčiau nei ji ir Juozapas buvo susituokę. Taigi mes sužinome, kad jis—jis jau iš pat pradžių turi blogą vardą.

19 „Kokią narystės kortelę jis turi? Jei jis buvo dievobaimingas žmogus, prie kokios grupės jis buvo prisijungęs? Kai jūsų kunigas studijavo, studijavo, studijavo, studijavo, kad pažintų tą Žodį; štai jis ateina ir griaua tai, ką jis pastatė. Ar jūs pavadintumėte tai ‚Dievu‘? Tikrai ne.

20 „Taigi, praeitą dieną, kai jūsų kunigas sutvarkė ten tą vietą, tai...kur jūs galėtumėte nusipirkti auką, ką gi padarė šis jaunuolis? Gerą darbą? Jis mušė, supynė virves, iš linų pluošto ir odas, ir žvelgė į žmones su pykčiu; išvartė tuos stalus ir išvarė juos iš ten. Ir jūs tai vadinate Dvasios vaisiais - žvelgiant į juos su pykčiu? Ir, žiūrėkite, atėmė iš žmogaus jo galimybę garbinti Jėhovą! Verslininkas nori Jį pagarbinti; jis neaugina avių, ir jis nuėjo ten, kad galėtų nusipirkti. Ir Jis apvertė tai, išvarė juos ir paleido lauk“.

21 Kas tuomet turi Dvasios vaisių? M-hm. Suprantate? Štai taip. Suprantate, ne Dvasios vaisius, ne kalbėjimas kalbomis, ne šūkavimas.

22 Jūs klausiate: „Tuomet, broli Branhamai, koks yra įrodymas? Koks yra įrodymas?“ Žodžio įrodymas - valandoje.

23 Jie turėjo Bibliją. Joje buvo sakoma būtent tai, kas įvyks. Tam nereikia jokio išaiškinimo. Joje viskas išaiškinta. Joje buvo jūsų kunigas, joje buvo viskas, ką jie turėjo, ir visa kita, tiesiog tokia nusistovėjusia tvarka ir visa kita, bet taigi, jie nesugebėjo pamatyti Žodžio. Ir Jis padarė, kad tas Žodis būtų gyvas tam laikotarpiui. Tai yra to laikotarpio įrodymas.

24 Liuteris turėjo savo laikotarpio įrodymą, Veslis - savo laikotarpio, sekmininkai - savo laikotarpio, bet mes esame kitame laikotarpyje. Tie dalykai yra geri. Bet kaip ir kūdikis, turi pirštą, akį ir nosį, bet po kurio laiko jis turi tapti žmogumi. Jis turi tapt subrendusiu vaiku; tada gimti, turėti sielą, kūną, dvasią, gali judėti.

25 Taigi mes sužinome, kad visa tai Jėzus buvo paskelbęs, ir tik nedaugelis, tik tie, kuriuos Jis iš anksto numatė Gyvenimui – matė Jį. Ne didžiulės minios; Jo minios niekada negalėjo būti panašios į Kajafo minias. Na, Kajafas galėjo sukviesti visą tautą. Jėzus pakvietė tik keletą. Nedaugelis Jį pažinojo. Tūkstančius kartų tūkstančiai, kai Jis atėjo į žemę, Jis keliavo per žemę, ir jie net nežinojo, kad Jis buvo čia.

26 Taip bus ir vėl! Jis ateis pas tuos, kurie yra pašaukti Gyvenimui. Jis žino, kas yra pašauktas Gyvenimui. Ir Jis ne. . . Tai Jo reikalas visu tuo pasirūpinti.

27 Taigi mes pastebime, kad tuomet jie išėjo iš bažnyčios, ir jie patikėjo Juo. Viskas, ką Žodis apie Jį kalbėjo – Jis ir buvo.

28 Ir vieną dieną Jis paliko jų namus. Aš noriu pakalbėti apie tris dalykus: Jėzus išėjo; atėjo mirtis; ir visos viltys buvo dingę. Aš noriu keletą minučių pakalbėti apie šiuos tris dalykus.

29 Jėzus išėjo. Ir kai Jis išėjo, atėjo bėda. Taigi, kai Jis palieka jus ar jūsų namus, kur jūs gyvenate – bėda jau pakeliui. Kai Jėzus išeina – šėtonui lieka atvertos durys.

30 Jis išvyko, ir—ir kai tik Jis tai padarė, tuomet atėjo mirtis. Ir kai Jėzus pasitraukia – įeina mirtis. Būti atskirtam nuo Jo – yra mirtis, todėl mirtis įeina, kai Jėzus išeina.

31 Ir mirtis laikėsi su Lozoriumi. Ir tuomet Tas, kuriuo jie tikėjo ir kurį mylėjo, jie pasiuntė pas Jį, kad ateitų ir pasimelstų už Lozorijų, kadangi jie matė Jį ir žinojo, kad Jis pažino Dievą, kad: „Ko tik, Dievas. . .“ Morta išreiškė taip: „Ko tik beprašysi Dievo dabar, Dievas tai padarys“. Ji atpažino, kad Jis ir Dievas buvo Viena. Jis buvo valandos Žodis, taigi ji atpažino tai. Ir ji žinojo, jeigu ji kada nors galėtų susisiekti su Juo, bet Jis buvo išvykęs, ir jie negalėjo su Juo susisiekti. Ir jos pasiuntė Jo ieškoti, bet, užuot atėjęs, Jis nuėjo dar toliau. Tuomet jos vėl pasiuntė, ir užuot atėjęs, Jis nuėjo dar toliau.

32 Kartais mes stebimės, kodėl vyksta tie dalykai, bet argi Rašte nesakoma: „Viskas veikia į gera tiems, kurie myli Dievą“? Jis žino, ką Jis daro. Jei Jis delsia, viskas gerai. Jis žino, ką Jis daro. Tame buvo tikslas.

33 Mes sužinome, kad Švento Jono 5:19 Jis pasakė: „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: Sūnus negali nieko daryti iš Savęs, bet tai, ką Jis mato Tėvą darant“.

34 Tėvas pasakė Jam, kad išeitų, ir Jis buvo iškeliavęs jau daugelį dienų. Tuomet praėjus dienoms, Jis pasakė, ką Jis tuomet pasakė, kad: „Mūsų draugas Lozorius miega“.

Jis tarė: „Na, viskas gerai“.

35 Jis pasakė: „Jis yra miręs. Ir Aš džiaugiuosi dėl jūsų, kad Aš ten nebuvau“. Nes jie būtų bandę Jį įkalbėti, kad Jis nueitų pas jį, išgydytų jį, ar pasakytų, kas turėtų būti padaryta. Bet Jis žinojo, ką reikia daryti, taigi Jis tiesiog padarė būtent tai, kas

Jam buvo skirta padaryti: liko nuošalyje. Jeigu jūs pastebėjote Jį prie kapo, kai Jis sugrižo. Jis išreiškė tai, kai Jis sugrižo ir rado šiuos namus.

³⁶ Visos viltys buvo dingusios. Lozorius buvo miręs. Kiekviena valandą jie vis galvojo: „Galbūt Jis pasirodys. Galbūt Jis pasirodys. Galbūt Jis sugriš“. Galiausiai, jis mirė, išleido kvapą.

³⁷ Jie išėjo, balzamavo jį, išleido kraują iš jo kūno, suvyniojo jį į drobę, kvėpalus, išbalzamavo ir paguldė jį į kapa, užritino ant kapo akmenį, toks buvo jų laidojimo paprotys tomis dienomis. Duobė žemėje, tiesiog galbūt uoloje, ir ant viršaus uždeda akmenį, tai buvo jų paprotys.

³⁸ Praėjo pirma diena, praėjo antra diena, praėjo trečia diena, praėjo ketvirta diena, žmogus jau buvo pradėjęs pūti kape. Jo nosis tikriausiai įkrito. Tai, aš manau, pirmas dalykas, kai įkrenta nosis. Ir jis jau buvo pradėjęs pūti. Jo—jo kūnas buvo grįžęs į dulkes, į žemę, ar grįžo atgal. Jo siela buvo keturių dienų kelionėje kažkur, nuo jo.

³⁹ Visos viltys dar kada nors pamatyti jį šiame gyvenime, buvo dingusios. Ir tuomet, kai visos viltys buvo dingę. . . Jie laukė: „Galbūt jeigu Jis ateis pirmą dieną, antrą dieną!“ Neatėjo. Tada jis mirė, o Jis taip ir neatėjo. Tuomet apėmė neviltis.

⁴⁰ Po kurio laiko kažkas jai pasakė: „Mokytojas yra lauke“. Štai Morta eina gatve!

⁴¹ Jėzus atėjo tą niūrią valandą, kai visos viltys buvo dingę. Tuomet dažniausiai Jis ateina. Suprantate? Jis ateina kaip tik tuo niūriausiu metu, tuomet Jėzus pasirodo veiksmo vietoje.

⁴² Dabar žiūrėkite, Jis atėjo ir pakvietė Mortą. Jo buvimas atnešė naujų vilčių. Nesvarbu, kad vaikinai buvo mirę, vis tik Jo buvimas atneša naują viltį.

⁴³ Jūs galbūt ši vakarą sėdite čia, mano drauge, kur gydytojai atsisakė jūsų, sergant vėžiu, širdies liga. Galbūt sėdite kėdėje, luošas, visas mokslas pasakė, kad jums nebėra vilties; ant jūsų—jūsų—jūsų kaulų susidarė kalcio nuosėdos, kad jūs nebegalite jų sulenkti. Arba jūsų—jūsų širdis tokia bloga, jog gydytojas sako, kad jūs bet kurią minutę galite mirti. O, ir daugybė žmonių, sergančių vėžiu ir tuberkulioze, galbūt paskutinė viltis, kurią jūs turite, ir atrodo, kad gydytojas paliko jus. Tačiau, esant Jėzaus Kristaus Artume, ir atpažįstant Jo Buvimą - vėl atneša viltį.

⁴⁴ Kas nors gali net išvardinti tai jums. Galbūt jūs niekada anksčiau apie tai nesate girdėjęs, bet tegul kas nors pasako: „Aš žinau, kur yra bažnyčia, jie tiki Dievą ir meldžiasi už ligonius“, greitai (Taigi, jūs jau pasiruošęs mirti. Suprantate?), atsiranda naujos viltys. Taip visada būna. Tą niūrią valandą, dažniausia tuomet kas nors ką nors apie tai pasakys, papasakos jums apie Jėzų. Jo Buvimas atnešė naujų vilčių.

45 Tegul bus padaryta taip pat ir ši vakarą, kaip tai buvo padaryta praėjusį vakarą. Kai mes matome, be jokio šešelio abejonės, įrodyta Žodį, kuris buvo apreikštas ir įrodytas, kad *tas* Jėzus, kuris gyveno prieš devyniolika šimtų metų, kuris mirė Kalvarijoje, prisikėlė trečią dieną ir pasirodė tiems mokiniams, atvėrė jiems akis, ir davė tos dienos pažadą - dabar yra čia, ši vakarą, mūsų akivaizdoje, tai tikrai turi suteikti žmonėms vilties. Užsideda naujos viltys.

46 Galbūt kas nors pasakė: „Bažnyčia jau kurį laiką buvo tarsi išdžiūvusi. Jau keletą mėnesių mes neturėjome gero gaivaus vandens. Mes neturėjome prabudimo. Atrodo, kad visi tokie sustingę ar kažkas panašaus. Mes tiesiog einame į bažnyčią, dainuojame himnus, ir—ir išklausome keletą pamokslų, ir grįžtame atgal“. Bet netikėtai, tuomet kai mes pradėdame sausėti, tuomet į veiksmo vietą išeina Jėzus, atgaivina mus, atneša mums kažką naujo. Jis visada yra čia, kad tai padarytų. Ateina naujos viltys, kai—kai ateina Jėzus. Jo Buvimas atneša naują viltį.

47 Ji žinojo, kad Jis buvo tas apsirėiškęs Dievo Žodis. Ji matė tą laikotarpį. Ar, jeigu ji nebūtų pamačiusi, ji būtų likusi stačiatikė. Ji tebebūtų priklausiusi bažnyčiai. Bet ji pamatė tą pažadėtąjį Žodį. Ji matė tą pažadėtąjį Žodį apsirėiškusį per Jį ir ji žinojo, kad Jis buvo tas gyvasis Žodis. Ir kai ji apie tai išgirdo, jai nerūpėjo, kas ją kritikuos, ar dar kas, ji laikėsi Jo taip stipriai, kaip tik galėjo. Suprantate? Ji žinojo, kad Jis buvo tas apreikštas Žodis.

48 Nėra jokių abejonių, kad ji buvo skaičiusi Elijo istoriją, jo dienomis. Taigi, jis buvo apreikštas Dievo Žodis tai dienai. Jis buvo pranašas, ir Viešpaties Žodis ateina pranašui. Ir ten buvo moteris, kuri turėjo mažą kūdikį, kuris jai buvo duotas kaip palaiminimas, kuriuo ją palaimino pranašas, ir ji susilaukė vaiko.

49 Vieną dieną, apie vienuoliktą valandą, matyt ji ištiko saulės smūgis. Jis buvo laukuose su savo tėvu, Biblijoje tai nesakoma, jog tai buvo saulės smūgis, bet apie vienuoliktą valandą dienos jis pradėjo šaukti: „Mano galva! Mano galva!“. Ir jis turėjo tarną, tėvas turėjo, kad parvestų jį į namus. Jis gulėjo ant motinos kelių maždaug iki vidurdienio, jam darėsi vis blogiau ir blogiau, kol galiausiai mirė.

50 Ir dabar, užuot puolusi į neviltį... būtų susirinkę visi kaimynai, pradėtų verkti ir taip tęstųsi, bet ta tvirta motina, jos kūdikis buvo miręs, ji nunešė jį į tą mažą kambarėlį, kurį buvo paruošusi pranašui, paguldė jį ant lovos, štai *taip*. Ir ji tarė tarnui: „Pabalnok man mulą, jok tiesiai ir nesustok, nebent aš tau pasakysiu“. O, tai bent! Štai taip!

51 Mes neturime laiko, kad diskutuoti ir nerimauti. Tai jau praityje. Keliaukime. Mes turime ten nuvykti. Mes turime poreikį.

52 Ir taigi jis tarė: „Tu keliauk pirmyn ir nesustok, nebent aš tau įsakysiu sustoti“. Ir jie keliavo, kol pasiekė Eliją.

53 Elijas, būdamas Dievo vyras, nebuvo toks kaip Kristus; Kristus žinojo viską, kadangi Jis buvo Dievas. Elijas buvo dalis Dievo. Tai buvo Kristus Elijuje. Ir tai buvo valandos žinia, nes tos valandos Viešpaties Žodis buvo pas tą pranašą.

54 Jėzus buvo yisų tų pranašų pilnatvė, kiekvienas iš jų tik išreiškė Jį. Štai ir viskas. Visą kelią nuo Juozapo, nuo trisdešimties sidabrinių, visur, jis—jis vaizdavo Kristų. Taip pat ir Mozė!

55 Dovydas, sėdėdamas ant kalvos, kaip atstumtas karalius, verkė, nes jis buvo atmestas. Praėjus aštuoniems šimtams metų, Dovydo Sūnus sėdėjo ant kalvos. Tai buvo Kristaus Dvasia Dovyde. Ir Jis... Tai bent! Jis ir buvo Dovydo Šaknis ir Palikuonis. Ir taigi, Jis sėdėjo ant kalvos, verkė, kaip atmestas Karalius, „Jeruzale, Jeruzale, kiek kartų Aš norėjau surinkti jus, kaip višta surenka savo jauniklius“. Kas tai buvo? Ten buvo Kristus.

56 Tai buvo Kristus, kuris verkė, kai Dovydas parašė giesmę: „Mano Dieve, kodėl Tu mane apleidai? Visi mano kaulai spokso į Mane. Jie perdūrė Mano kojas ir Mano rankas. Jie dalijasi tarpusavyje mano drabužius. Jie meta burtus dėl Mano apdaro“. Tai buvo Kristus, kalbėjęs per Dovydą. Teisingai. Jis buvo Žodžio pasireiškimas. Kristus atėjo, kad išpildytų tai, kas buvo pasakyta per pranašus, kadangi Žodis buvo pas pranašus.

57 Jis pasakė, tai vakarykštėje pamokoje, kad Jis atėjo išpildyti to, ką apie Jį buvo kalbėję pranašai, kadangi jie turėjo Žodį. Ir Elijas buvo Dievo pranašas, tos dienos Žodis.

58 Taigi šunamietė pasiliko su tuo pranašu, kol jis atėjo ir apreiškė Dievo jėgą, atsigulė ant kūdikio, ir kūdikis atgijo.

59 Taigi Morta tikriausiai atpažino tai, nors ji ir buvo užsiėmusi namų priežiūra, indų plovimu ir taip toliau. Bet čia ji išreiškė save. Ji iš tiesų parodė, kas joje buvo. Ji tuoj pat nuėjo pas Jį. Jeigu Dievas buvo Elijuje, Dievas turėjo būti ir Kristuje, nes Jis įrodė, kad Jis ir buvo tas Asmuo. Amen. Man tai patinka, tas ryžtas! Ji eina pas Jį. Ji turėjo nueiti pas Jį. Ir ten ji sužino, kai ji nuėjo pas Jį—pas Jį; taigi atminkite, žinojo, kad Jis niekada nepasikeitė, kad Dievas niekada nekeičia savo programos. Jeigu Jis buvo Elijuje ir galėjo prikelti mirusį, Jis buvo Kristuje ir galėjo prikelti mirusį, net jeigu Jis to ir nepadarė, kadangi tai tas yra pats Dievas.

60 Jis iki šiol nepasikeitė! Jis toks pat Dievas šį vakarą, koks Jis visada buvo. Jis yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius. Jis nesikeičia.

61 Ir Jis žinojo, kad ji žino, jog tai buvo Jame. Žiūrėkite, vos po kelių minučių tai buvo įrodyta, kai ji kažką pasakė Jam apie savo brolių, ir ji tarė: „Viešpatie, aš—aš tikiu, kad Tu esi“.

62 Ir Jis atsakė: „Aš esu Prisikėlimas ir Gyvenimas. Nors jis ir būtų miręs, tačiau jis gyvens. Ir kas tik gyvena ir tiki Mane, niekada nemirs. AŠ ESU“. Tas Aš ESU buvo degančiame krūme, su Moze. „Aš esu Prisikėlimas. Aš esu Gyvenimas. Aš buvau Siena. Aš vis dar esu Jis. Aš esu Prisikėlimas ir Gyvenimas. Tas, kas tiki Mane, nors jis būtų miręs – jis gyvens. Kas tik gyvena ir tiki Manimi, niekada nemirs“. Po šio didžio užtikrintumo, kurį ji turėjo, kad Jis buvo pažadėtas Žodis; kai Jis pasakė, būdamas Pranašu, Jis negalėjo meluoti; todėl Jis, kai Jis pasakė: „Aš esu – Aš ESU. Aš esu Tas – Prisikėlimas ir Gyvenimas“.

63 Ji tarė: „Aš tikiu, kad Tu esi Tas, Dievo Sūnus, kuris turi ateiti į pasaulį. Nors mano brolis yra miręs, guli ten, kape, jis . . . jo kūnas dabar irsta; bet net dabar, ką Tu pasakysi – tai išsipildys“. Teisingai!

64 Viskas, ko ji norėjo, tai išgirsti Jį tai sakant! Amen. O, Morta, kur mes šį vakarą? „Tik tark Žodį; mano tarnas gyvens!“ Tiesiog išgirsti Jį tai sakant! Jie galėjo ateiti ir pasakyti jai, kad Jis tai sakė, bet čia buvo Jis Pats. O Dieve, atverk apakusias akis, kad jos galėtų matyti! Kai Jis, Savo Buvime, kalba Žodį – tai visada akivaizdžiai parodoma.

65 Ji tarė: „Ko tik Tu paprašysi Dievo, Dievas Tau duos. Tik leisk man išgirsti!“ Ji norėjo, kad Jis tartų Žodį. Tai viskas, ką ji norėjo išgirsti. Tiesiog gauti Žodį, tai viskas, ko jai reikėjo – išgirsti Ji sakant, kad Jis tai padarys.

66 Ir Jis būtų tai padaręs iškart tuomet, suprantate, bet regėjimas, kurį Jam parodė Tėvas – Jis turėjo stovėti prie kapo. O, tai bent! Laikykites savo tikėjimo! Dievas viską daro teisingai. Viskas bus gerai. Tik palaukite, kol ji ateis prie kapo.

67 Atkreipkite dėmesį, ji galėjo tiesiog paprašyti, kad Jis tai pasakytų, net tada, kai Jis dar buvo . . . Visos viltys dingo, viskas. Jis buvo miręs, pūvantis kape, bet tiesiog išgirsti Jį tai sakant – tai viskas, ko ji norėjo.

68 Taigi, kai Jis pasakė: „Aš esu Prisikėlimas ir Gyvenimas“, – ji tuo patikėjo. Ji patikėjo tuo. Taigi atkreipkite dėmesį, dabar ji turėjo patikėti neįmanomu, kai ji išgirdo Jį sakant: „Aš esu Prisikėlimas ir Gyvenimas. Nors jis būtų miręs, tačiau jis gyvens, ir kas tik gyvena ir tiki Manimi, niekada nemirs“. Paklausė: „Ar tiki tuo?“

69 Ir ji atsakė: „Taip, Viešpatie, aš tikiu. Aš tikiu, kad Tu esi Dievo Sūnus, kuris turėjo ateiti į pasaulį“. Man tai patinka. Man tai patinka.

70 Aš—aš jau esu tai sakęs anksčiau. Galiu tai vėl pasakyti. Ne taip seniai aš kalbėjausi su viena moterimi, tai buvo tam tikra bažnyčia, kurią aš anksčiau esu minėjęs, kuri netiki, kad Jis buvo Dievas, netiki Jo Dievybe; Jis buvo tik pranašas, eilinis žmogus.

71 Jis toks ir buvo, tikrai. Jis ir buvo, plius Dievas. Suprantate, Jis buvo akivaizdžiu įrodymu. Jėzus - tai kūnas, Jaunuolis, Žmogus; Dievas gyveno Jame. Dievas buvo Jame. Jis buvo Dievas-žmogus. Jis buvo Žmogus, tačiau Jis buvo Dievas, apsireiškęs kūne. Kai mes matome Jėzų, mes matome Dievą. Štai ką Jis pasakė: „Kai jūs matote Tėvą, . . . matote Manę, jūs matote Tėvą“. Kadangi Jis buvo atspindys, nes Jis buvo Žodis, amen, kuris buvo pradžioje. Amen.

72 Jis vadino pranašus, „dievais“. Ar jūs žinote tai? Jis pasakė: „Jūs vadinatė juos ‚dievai‘, pas kuriuos ateina Dievo Žodis. Kaipgi jūs galite smerkti mane, kai aš sakau: ‚Aš esu Dievo Sūnus?‘“

73 Kadangi tas pats Žodis pasakė, kad Jis bus ten, ir štai Žodis, kuris vėl pasireiškė. Ir vis tiek jie tuo nepatikėtų.

74 Ši moteris pasakė man: „Aš galiu jums įrodyti“. Pasakė: „Man patinka klausytis, kaip jūs pamokslaujate, bet yra vienas dalykas, ką jūs per daug darote“.

„Na, kas tai?“

Pasakė: „Jūs per daug giriatės Jėzumi“.

75 Aš atsakiau: „Aš tikiuosi, kad tai bus vienintelis dalykas, kurį Jis turės prieš mane, kai Jis ateis“. O ji tarė . . . Aš pasakiau: „Tikiuosi, kad tai ir viskas, ką Jis gali, tik tą kaltę, kurią Jis gali rasti manyje“. Aš pasakiau: „Jeigu aš turėčiau dešimt tūkstančių kalbų, negalėčiau pakankamai pasakyti, o, tai bent, kas Jis yra!“

Ji pasakė: „Bet, jūs, jūs darote jį Dievu“.

76 Pasakiau: „Jis ir buvo. Arba, jeigu Jis nebuvo, Jis buvo didžiausiu apgaviku, kokį tik pasaulis kada nors turėjo“.

Ji tarė: „Jis buvo pranašas“.

77 Aš pasakiau: „Jis buvo pranašas, tai tiesa: Dievas-pranašas, Žodžio pilnatvė. Pranašas tik turėjo Žodį, kuris atėdavo pas jį, štai kas darė jį . . . darė jį pranašu. Bet Jis buvo to Žodžio pilnatvė“.

78 Ir ji pasakė: „Aš galiu jums įrodyti“ Tarė: „Jūs darote Jį Dievišku“.

Aš atsakiau: „Jis buvo Dieviškas“.

Ir ji tarė: „Jis negali būti Dieviškas“.

Aš atsakiau „Jis . . . Bet Jis buvo“.

Ji tarė: „Jūs sakėte, kad jūs tikite Biblija‘.

Aš atsakiau: „Aš tikiu“.

⁷⁹ Ji tarė: „Aš jums įrodysiu, jūsų Biblija, kad Jis nebuvo Dieviškas“.

⁸⁰ Aš pasakiau: „Įrodykite. Jeigu Biblijoje taip sakoma, tuomet aš patikėsiu tuo, kadangi aš tikiu, kad Žodis yra teisingas“.

⁸¹ Ji tarė: „Pakeliui į Lozorius kapą, jūs prisimenate, tai yra Švento Jono 11?“

Aš atsakiau: „Tikrai taip, ponia“.

⁸² Tarė: „Na, taigi, eidamas keliu Jis verkė. Biblijoje pasakya: „Jis verkė““.

Aš atsakiau: „Žinoma, Biblijoje pasakya, kad Jis verkė“.

Tarė: „Kaip Jis gali būti Dieviškas ir verkti?“

Aš tariau: „Jis buvo žmogus“.

„Žmogus ir Dieviškas?“

⁸³ Aš pasakiau: „Taip, ponia. Jūs nesugebate pamatyti. Jis buvo žmogus, einantis ten, verkiantis kartu su tais, kurie verkė, tai tiesa, liūdintis kartu su tais, kurie liūdėjo. Jis buvo žmogus. Bet kai Jis ištiesė Savo nediduką, silpną kūną ir tarė: „Lozoriau, išeik“, - ir žmogus, kuris buvo miręs keturias dienas, atsistojo ant kojų. Tam prireikė daugiau nei žmogaus, tai buvo Dievas Žmoguje“. Kas gali prikelti mirusįjį, jei ne Dievas? Jis yra Prisikėlimas ir Gyvenimas! Tai tiesa.

⁸⁴ Tą naktį jūroje, kai Jis ten buvo, pavargęs, gulėjo valtios gale, kur dešimt tūkstančių velnių prisiekinėjo, kad tą naktį Jį nuskandins, ir ta mažutė sena valtis plaukiojo kaip butelio kamštis audringoje jūroje. Tie velniai galvojo: „Dabar mes Jį turime. Jis miega; mes nuskandinsime visą tą krūvelę“. O, Jis buvo žmogus, pavargęs, bet kai prabudo, Jis tvirtai atsistojo valtios priekyje, pažvelgė aukštyn ir tarė: „Nutilk, būk rami“, ir vėjai bei bangos pakluso Jam. Tai buvo daugiau nei žmogus.

⁸⁵ Jis buvo žmogus, kai Jis buvo alkanas, nusileidęs nuo kalno, ieškodamas gabalėlio duonos ar ko nors pavalgyti, ar figos nuo medžio. Bet kai Jis paėmė penkis paplotėlius ir dvi žuvelės, ir pamaitino penkis tūkstančius, tai buvo Dievas tame Žmoguje. Teisingai.

⁸⁶ O, kiekvienas žmogus, kuris kada nors buvo priskirtas prie nereikšmingų, patikėjo tuo, visi poetai, kurie tikėjo tuo. Nenuostabu, kad vienas parašė:

Gyvendamas - Jis mylėjo mane; mirdamas - Jis

išgelbėjo mane;

Palaidotas - Jis nusinešė mano nuodėmes;

Prisikeldamas - Jis išteisino amžiams laisvai;

Vieną dieną Jis ateis, O šlovinga diena!

87 Edi Peronetas, kuris negalėjo parduoti savo dainų. Vieną dieną, svirduliuodamas nuo Šventosios Dvasios poveikio, pagriebė plunksną, jis parašė iškilmingą dainą, kai jis parašė:

Visi pripažinkite Jėzaus Vardo jėgą!
Tegul parblokšti Angelai krenta;
Atneškite karališką karūną,
Karūnuokite Jį - visų Viešpatį! (Aleliuja!)

88 Žinoma, mes tikime, kad Jis toks ir buvo. Taip, pone.

89 Ji dabar turėjo patikėti neįmanomu, pagal šiuolaikinių tų dienų mąstymą. Taigi ir jūs turite patikėti neįmanomais dalykais, kad pamatytumėte naują Gyvenimą, kad pamatytumėte kažką įvykstant. Bet jeigu Jis atpažino... Ji atpažino Jį, esantį Žodžiu, tuomet gali įvykti neįmanomi dalykai, kadangi Jis yra Kūrėjas ir laikysis visko, ką Jis pasakė.

90 „Ir viskas yra įmanoma tiems, kurie gali patikėti“. Tai Jo Žodis. Bet neįmanomi dalykai pasireiškia, kai Dievas yra priimamas pagal Jo Žodį. Taip, pone. Kai Dievas priimamas pagal Jo Žodį - pasireiškia neįmanomi dalykai. Kai Dievas sako, kad taip bus, tuomet jūs paimkite tą Žodį ir stebėkite kaip vyksta neįmanomi dalykai. Tai tikrai įvyks.

91 Bet atkreipkite dėmesį, net visame tame, ji pasakė: „Netgi dabar, Viešpatie, ko tik Tu prašysi Dievo, Dievas tai padarys“. Ji tiesiog žinojo, kad gali gauti tą Žodį, išeinantį iš Jo. Tai viskas, ką jai reikėjo padaryti - gauti Žodį. Taip, tai buvo jos pati tamsiausia valanda, ir atėjo Jėzus, ir pakvietė. O, kokį dalyką jie pamatė - prisikėlimą!

Pažvelkime dar į keletą vietų, kur ateina tamsiausios valandos.

92 Kartą buvo žmogus, vardu Jobas, vienas iš seniausių pranašų Biblijoje. Jis buvo didis žmogus. Jis—jis mylėjo Viešpatį, ir darė viską, ką tik žinojo, kaip daryti. Ir Šėtonas norėjo jį patikrinti, taigi vieną dieną jis tarė Dievui . . . Taip, tiksliau Dievas jam tarė: „Kur tu buvai, šėtone?“

93 Jis atsakė: „O, vaikščiojau po žemę šen ir ten, pirmyn ir atgal“.

94 Jis tarė: „Ar atkreipei dėmesį į Mano tarną Jobą? Žemėje nėra nė vieno jam lygaus. Jis yra tobulas žmogus“.

95 „O, - jis tarė, - žinoma, Tu jam viską duodi, viską dėl jo darai. Žinoma, jis yra didis žmogus. Bet leisk man kartą jį paimti, aš pakeisiu jo požiūrį. Aš padarysiu, kad jis keiks Tave Tau į akis“.

96 Jis pasakė: „Tu negali to padaryti“. Tai Jo pasitikėjimas tikinčiuoju. Kodėl? Jis yra Begalinis. Jis yra Amžinas. Jis žino pabaigą jau nuo pradžios. Jis žinojo, kad Šėtonas negalės to padaryti. Nes Jis yra Žodis, Jis žinojo, ką padarys Jobas.

⁹⁷ Taigi, prisiminkite, Jobas, jis padengė jį šunvotėmis, nužudė jo vaikus, atėmė viską, ką jis turėjo. Dingo jo sveikata. Netgi atėjo jo guodėjai ir jie nieko negalėjo padaryti, tik apkaltinti jį, kad jis yra slaptas nusidėjėlis. Ir senasis Jobas priėjo iki to, kol jį apėmė toks sielvartas.

⁹⁸ Jūs pirmiausia turite patirti sielvartą. Jūs turite priėti iki tam tikro laiko, kur jūs esate kelio pabaigoje.

⁹⁹ Jobas priėjo kelio galą, kai jis pasakė: „Tebūnie prakeikta ta diena, kurią aš gimiau. Te net saulė nešviečia, ir te mėnulis nešviečia naktį, te niekada nebūna ištartas vardas“. Ir tame sielvarte, tuomet atėjo Jėzus. Jis pažvelgė žemyn ir tarė: „Aš matau, kaip žmogus, gėlė miršta ir ji pavasarij vėl prisikelia. Jei medis nugriūna, jis vėl prisikelia, kai tik užuodžia vandenį“. Jiš matė, kaip visa botanikos gyvybė vėl atgyja, bet pasakė: „Žmogus atsigula, jis atiduoda dvasią, kur jis?“ Jis žinojo, kad jis buvo senas žmogus. Jis sakė: „Jo sūnūs ateina jo apraudoti, o jis to nesuvokia. O, kad Tu paslėptum mane kape ir laikytum mane slaptoje vietoje, kol Tavo rūstybė praeis. Skirk man laiką ir nustatyk man metą. Mes nuėjome. . .“ Ir toliau taip kalbėjomės. Jis priėjo savo sielvarto pabaigą: „Kas nutiks? Lapai atgyja, jie sugrįžta į medžius, gėlės vėl sugrįžta, visa kita sugrįžta, bet žmogus atsigula ir atiduoda dvasią!“ Jis buvo prislėgtas. Jis nežinojo, kas jam gali nutikti, jam esant tokio amžiaus.

¹⁰⁰ Kai jis taip galvojo, tuomet atėjo Jėzus. Dievas nukreipė jo galvą į padangę, ir jis pamatė Jėzų, ateinantį paskutinę dieną.

¹⁰¹ Tą tamsiausią valandą, kai jo žmona pasakė: „Prakeik Dievą ir mirk“, - tačiau jis atsakė: „Moterie, tu kalbi kaip kvaila moteris. Viešpats davė ir Viešpats pasiėmė, tebūnie palaimintas Viešpaties Vardas“. Netgi jo žmona atstūmė jį. Jo bažnyčia atstūmė jį. Visi jį atstūmė.

¹⁰² Tą tamsią valandą, kai jis nežinojo, kur jam toliau eiti - atėjo Jėzus. Tada jis sušuko: „Aš žinau, kad mano Atpirkėjas gyvas, ir paskutinėmis dienomis Jis stovės ant žemės. Ir nors po to, kai odos kirminai sunaikins šį kūną, tačiau savo kūne aš regėsiu Dievą, Kurį aš pats pamatysiu“. Jo tamsiausią valandą - tada atėjo Jėzus. Taip, pone.

¹⁰³ Mozė, Mozei, jam tamsiausia valanda atėjo esant Izraelyje. Jis tiesiog vykdė savo pareigas; ten, krūme, sutiko Dievą ir pasakė: „AŠ ESU, KURIS ESU“. Jis nuvyko ir kovojo su visokios rūšies apsimitėliais, su Janu ir Jambre, bandančius pamėgdžioti jo darbą. Visame tame jis išliko ištikimas Dievui. Galiausiai jis privertė Izraelį patikėti. Ir štai jis išeina iš Egipto, eina į— į pažadėtąją žemę, kur Dievas pasakė: „Jūs garbinsite Mane ant šio kalno“. Tai buvo Dievo Žodis. Mozė žinojo, kad turi keliauti į tą kalną. Amen. Dievas taip pasakė! Joks faraonas negali jo nužudyti. Joks velnias negali jo nužudyti. Niekas negali

jo nužudyti. Jis keliauja į tą kalną. Amen! Aleliuja! Aš jaučiuosi religingas. Jis keliauja į tą kalną.

¹⁰⁴ Taip ir mes esame savo kelyje į Šlovę! Niekas mūsų nesustabdys. Ne, pone. Dievas ruošiasi patvirtinti Savo Žodį. Man nesvarbu, kas vyks, Jis vis tiek tai padarys. Taip.

¹⁰⁵ Savo kelyje, tiesiai savo pareigos kelyje. Štai jis, išpraustas tarp kalnų. Jis išiklauso ir išgirsta už nugaros dundesį. Kas tai? Faraono vežimai, tūkstančiais, artėja; šarvuoti, su ietimis ir kita, kad galėtų juos pargriauti ir sutrypti. Ten Raudonoji jūra, kuri atskyrė jį. Ką jis darė? Jis pateko į di- . . . Jis pateko į bėdą. Visi žmonės šaukė: „O, dabar mes pakliuvome. Faraonas nužudys mus, jo kalavijai perskros mus. Mūsų kūdikiai mirs čia, dykumoje“.

Možė sušuko: „O Dieve!“

¹⁰⁶ Ir tuomet veiksmo vietoje pasirodė Jėzus. Jis buvo Ugnies Stulpas. Teisingai. Jis nusileido ir pakibo tarp jo ir pavojaus. Amen. Jis yra mūsų Tarpininkas. Jis yra Stovintis tarpe, amen - Tarpininkas. Jis atsistojo ten, stovėjo; tamsa egiptiečiams, tiems, kurieėjo, bandydami kažką padaryti. Jiems - Jis buvo Šviesa, kad galėtų praeiti. Tuomet ryte, kai vėjas pradėjo labai stipriai pūsti, tą naktį, tuomet ką Jis padarė? Jis atėjo Ugnies Stulpo pavidalu.

¹⁰⁷ Atminkite, Jis tebėra tas Ugnies Stulpas. Taip, pone. Kai Jis buvo žemėje, Jis pasakė: „Aš atėjau iš Dievo ir Aš einu pas Dievą“.

¹⁰⁸ Ir po Jo mirties, palaidojimo, prisikėlimo ir įžengimo į dangų; Šventas Paulius, pakeliui į Damaską, buvo ištiktas to Ugnies Stulpo. Atminkite, jis buvo hebrajas. Jis nebūtų to pasakęs. . . Jis tarė: „Viešpatie, kas Tu esi?“ Iš didžios raidės V-i-e-š-p-a-t-i-e, Elohim. „Kas Tu esi, kad aš Tave persekiuju?“

Jis atsakė: „Aš esu Jėzus“.

¹⁰⁹ Amen! Aleliuja! Jis yra Pirmasis ir Paskutinis. Jis tebėra tas pats. „Dar truputėlis ir pasaulis Manęs nebematys, bet jūs Mane matysite. Aš būsiu su jumis, netgi jumyse“. Tas pats Ugnies Stulpas, tas pats Dievas, darantis tuos pačius dalykus, su tuo pačiu pažadu, amen, akivaizdžiai įrodydamas Savo Žodį. „Aš esu Prisikėlimas ir Gyvenimas. Aš esu Tas, kuris Buvo, Tas, kuris Yra, ir Tas, kuris Ateis“. Taip, pone. Taip.

„Mūsų tėvai valgė manną dykumoje“.

¹¹⁰ Jis pasakė: „Jie, visi iki vieno, mirė. Bet, AŠ ESU, KURIS ESU“. Možė. . . Degančiame krūme, tai buvo AŠ ESU. Jis tebėra AŠ ESU, ne Aš buvau; AŠ ESU, esamasis laikas, visais laikais.

¹¹¹ Mes sužinome, kad Možė čia yra įvarytas į kampa, ir Kristus yra nužengęs. Taigi, Biblijoje tai pasakyta, kad: „Možė laikė Kristaus paniekinimą didesniais turtais nei Egipto lobiai“. Kristaus paniekinimą! Kristus buvo Pateptasis, Logos, kuris

išējo iš Dievo. Angelas, bet kuris Biblijas skaitytojas žino, kad tas Angelas buvo Kristus. Ir ten Jis buvo dykumoje, ir jis pasirodė veiksmo vietoje, tuo pavidalu, kuriuo Jis turėjo apsireikšti. Šlovė Dievui!

112 Šiandien Jis ateina, apsireiškęs pavidale - tas pats Kristus.

113 Jis pasakė jiems, kad Jis išves juos. Jis tai darė. Štai Jis atėjo, stovėdamas su Savo Žodžiu, kad Jį įrodytų. Tuomet po to, kai Jis atėjo, kaip Jis tai padarė Mortai, tada Jis pašaukė. Jis pasakė: „Moze, kodėl tu šaukiesi Manęs? Pasakyk šiai tautai, kad jie eitų pirmyn“. Tą tamsią valandą atsivėrė Raudonoji jūra, ir jie perėjo, savo kelionėje išpildydami Dievo Žodį. Taip, tamsiausią Mozės valandą - atėjo Jėzus. Mes dabar turime laiko. . . Ir Jis pašaukė Mozę.

114 Mes norime atkreipti jūsų dėmesį į dar vieną žmogų. Jo vardas buvo Jayras. Tiek daug jų šiandien pasaulyje. Jis buvo slaptas tikintysis. Jis mylėjo Jėzų. Jis buvo girdėjęs apie Jį. Jis tikėjo Juo. Bet, suprantate, jis jau buvo prisijungęs prie organizacijos. Taip. Jis—jis—jis—jis tiesiog. . . Jis negalėjo išeiti ir išpažinti to. Jis tuo tikėjo, bet jis negalėjo išpažinti, todėl kad jis jau buvo prisijungęs prie netikinčiųjų. Bet jis tikrai tikėjo tuo.

115 Žinote, kai žmogus atsiduria tokioje padėtyje, kartais Dievas atveda jį į akistatą. Atsidūrę bėdoje mes iš tikrųjų parodome save, kokie iš tikrųjų mes esame.

116 Taigi štai jis, jau buvo prisijungęs prie netikinčiųjų, ir jis jau buvo nuėjęs ir įrašęs savo vardą į knygą, ir taip toliau. Jis buvo kunigas ir todėl jis—jis tiesiog vargiai galėjo išpažinti tai, nes tai buvo jo maisto talonėlis. Taigi, bet jis vis tik tikėjo Jėzumi.

117 Vieną dieną susirgo jo mergaitė. O, tai bent. Jis, be abejonės vyras, jeigu jis. . . štai taip, būtų iškvietęs gydytoją. Gydytojas atėjo, apžiūrėjo vaiką. Jos karščiaavimas vis stiprėjo ir stiprėjo. Po kurio laiko ji taip karščiaavo, ir visa kita, kol galiausiai ji tiesiog buvo bimirštanti. Jis buvo sielvarte. Jis turėjo kažką daryti. Jis—tik nežinojo ką daryti. Taigi jis pagalvojo: „Jei tik aš galėčiau Jį surasti, kad ir kur Jis būtų“. Taigi, jis nelaukė, kol ateis naktis, kaip Nikodemus, kad galėtų asmeniškai pasikalbėti. Buvo veiksmo laikas, atėjo laikas veikti, ir tuomet jis turėjo veikti.

118 Ir aš manau, broli, sese, kad tas pats yra ir dabar. Atėjo laikas veikti. Atėjo laikas tikėti arba netikėti. Ta atskiriami riba ateina kiekvienam vyrui ir moteriai. Ji ateina pas kiekvieną vaiką. Kartais, kai jūs peržengiate tą ribą, lieka tik vienas dalykas - teismas, kai jūs peržengiate tą ribą, kaip jūs peržengiate tarp gailėstingumo ir teismo.

119 Atminkite, jis pateko į bėdą. Jis nežinojo ką daryti. Ten stovėjo jo kunigai, visi rabinai stovėjo aplink jį. Visa bendruomenė buvo ten, su juo, stebėjo kaip miršta jo mergaitė. Gydytojas stovėjo lauke, sudėjęs rankas, skėsciojo savo

rankomis: „Aš daviau visus vaistus, kokius tik žinojau, ir vis tiek . . .“

¹²⁰ Suprantate, tai buvo Jėzus, kuris darbavosi visą tą laiką. Jėzus darė tai su tikslu, kad tas vyrukas parodytų tikrąjį savo veidą. Po kurio laiko, aš matau, kaip jis pasiima savo juoda kepurėlę, užsideda ją, apsivelka savo kunigo apsiausta.

„Kur tu eini?“

¹²¹ „Aš . . . Aš girdečiau, kad Jis yra ten prie upės. Aš einu pas Jį!“
O, tai bent! Jis nuėjo!

¹²² Tą sielvarto valandą jis turėjo apsispręsti: leisti savo vaikui mirti, ar, jis žinojo, kad tai buvo Žodžio pasireiškimas. Jis buvo kunigas, ir jis skaitė Žodį, jis žinojo, kad tai buvo Dievo apsireiškimas. Dievas buvo Kristuje, sutaikindamas pasaulį su Savimi. Jis tai žinojo, ir jis buvo priverstas apsispręsti. Padaryti klaidą, leidžiant vaikui mirti, ar atlikti savo išpažinimą. Kai jis pateko į tą bėdą, kaip tik tuo metu atėjo Jėzus. Jis nuėjo su Juo susitikti. Jis tarė—jis tarė: „Aš eisiu su tavimi, kad ir ką tu sakytum“. Ir kelyje, štai atbėga pasiuntinys, liūdnas pranešimas. Jis išpažino, kad jis tiki Juo. Tuo jis atskyrė save nuo bažnyčios, ir viešai tai paskelbė, kad jis tikėjo Jėzumi.

¹²³ Ir štai atbėga pasiuntinys, sako: „Nebetrukdyk nieko, nes tavo mergaitė jau mirė. Ji mirė vakar. Ji jau mirusi. Ne, neapgaudinėk daugiau savęs“.

¹²⁴ Ir, o, jo maža širdelė tarsi sustojo. Bet jis pažvelgė ir pamatė tas Jėzaus akis, pasakė: „Ar Aš tau nesakiau? Nebijok, jei nori išvysti Dievo šlovę. Ko išsigandai? Aš jau pasakiau tau, kad Aš eisiu“.

¹²⁵ Jis jau pasakė, kad eis. Jis jau sakė, kad Jis tai padarys, ir štai Jis tai daro. Amen. Jis pasakė, kad paskutinėmis dienomis pasirodys veiksmo vietoje, ir darys tuos dalykus, kuriuos Jis darė, kaip mes skaitėme praeitą vakarą ir kalbėjome apie tai. Štai Jis daro tai. Ko jūs išsigandote?

¹²⁶ Prisiminkite, kai Jis atėjo ir pašaukė ją iš mirusiųjų. Jis atėjo į veiksmo vietą ir pašaukė ją iš mirusiųjų.

Kartą senas, aklas Bartimiejus pasiekė savo tamsiausią valandą.

¹²⁷ Jėzus buvo ten surengęs Pilnosios Evangelijos verslininkų pusryčius ten, Jeriche, ir ten buvo Zachiejus. Jis susitiko jį medyje, ten šalia gatvės. Taigi, kai Jis buvo . . . Na, Jis nebūtų nieko organizavęs, aš esu tikras. Suprantate? Taigi, tuomet kai Jis ten nuėjo, ir Jis—Jis susitiko su juo, Zachiejus nuėjo su Juo.

¹²⁸ Senas akklasis Bartimiejus buvo aklas nuo pat vaikystės. Taigi jis manė, kad Jėzus galbūt išeis pro vartus, ir jis laukė. Po kurio laiko jis išgirdo didelį triukšmą, ir visiėjo pro šalį.

129 Ir jis išgirdo kuniga, sakant: „Ei! Ei, tu, tu lipantis ten į kalną! . . . Mes girdėjome, kad tu prikėlei mirusįjį. Mes čia turime jų pilnas kapines. Jeigu tu esi Mesijas, jei tu esi Mesijas, ateik čia ir prikėlk šiuos mirusiuosius“.

130 Žinote, tas pats velnias vis dar gyvena, suprantate, religijos pavidale, tuo pačiu būdu. Suprantate?

131 „Jei tu esi Mesijas, mes . . . tu prikeli mirusiuosius; čia, mes turime pilnas kapines. Ateik“. Ir, o, visi šūkauja. Vienas šaukia: „Šlovė Pranašui!“ Kitas šaukia *ta, aną ar kitą*. Tokia sumaištis!

132 Šis senas, aklas vyras pagalvojo: „O, aš praleidau Jį. Jis išėjo pro ten, o aš maniau, kad Jis ateis čia. Aš buvau pasodintas ne toje vietoje“. Ir jis ėmė šaukti. Jis galvojo: „Jeigu Jis yra Žodis, Jis yra Dievas; Jis turi būti“. Taigi: „O Jėzau, Dovydo Sūnau, pasigailėk manęs!“ Tą sielvarto valanda, jis šaukė.

133 Taigi Jėzus, jeigu jūs pasižymėsite čia, buvo Jeriche. Kur jie sakė, kad jis ten sėdėjo, jis buvo šimta penkiasdešimt jardų nuo tos vietos, kur buvo Jėzus. Su tūkstančiais žmonių, besibūriuojančių aplink Jį, Jis negalėjo girdėti šio vyro šauksmo. Ne. Bet Jis pajautė tai. Jis sustojo.

134 Aš norėčiau pamokslauti, vieną iš vakarų: „Ir tuomet Jėzus sustojo“. O! „Ir tuomet Jėzus sustojo“. O!

135 Bet kai Jėzus sustojo, kas tai buvo? Jis pakvietė jį. „Mokytojas atėjo. Nesivargink, - tarė mokiniai, - Jis kviečia tave. Jis kviečia tave“. Pakvietė jį iš tos minios.

Jis daro tą patį dabar. Ar tai giliai įsitvirtino? Suprantate?

136 „Mokytojas atėjo ir pakvietė tave“. Jis pašaukė jį iš aklumo į šviesą, iš tamsos į šviesą. Ir Jis pašaukė jį, perėjo iš mirties į Gyvenimą. „Mokytojas atėjo ir kviečia tave“. Ir kai Jis pakvietė jį, Jis gražino jam regėjimą.

137 Nededukė moteris, turinti kraujoplūdžio problemą, kartą, ant kalvos, išleido visus savo pinigus gydytojams. Ji, be abejonės, jie pardavė darbininkus. Jie pardavė ūkį, užstatė tai. Jie išleido gydytojams viską, ką galėjo, ir nė vienas iš jų jai nieko gero nedavė. Jai nuolat darėsi vis blogiau ir blogiau. Kraujoplūdis nesustojo. Nuolatos, nesustojant, jai darėsi vis blogiau ir blogiau.

138 Vieną dieną, kai ji sėdėjo ir mezgė, ten at kalvos, kur ji gyveno, ji pažvelgė į slėnį ir pamatė atplaukiantį laivą. Visi pradėjo bėgti: „Šlovė Pranašui!“

139 Ji buvo girdėjusi apie Jį. Tikėjimas ateina iš klausymo. Taigi, ji tarė: „Aš nueisiu ir žvilgtelėsiu į Jį“.

140 Ir kai ji ten nuėjo, ji pirmiausia pamatė Dievo Žodį, pasireiškusį kūne, kažkas buvo Jo kalboje ir Jo žvilgsnyje, kur ji žinojo, kad tai buvo Jis. Taip, pone. „O, jeigu tik aš galėčiau kaip

nors atkreipti Jo dėmesį, jeigu aš tik galėčiau kaip nors paliesti Jį!“ Ji prasmuko pro minią ir palietė Jo drabužį.

¹⁴¹ Taigi atminkite, tai nebuvo jos pirštai, kuriuos Jis pajautė. Ne, pone, nes palestiniečio drabužis kabo laisvai. Ir Jis... jie s- . . .

Petras pasakė: „Visi liečia Tave“.

¹⁴² Jis atsakė: „Bet tai kitoks prisilietimas. Aš pajatau, kad iš Manęs išėjo jėga“.

¹⁴³ Jėzus buvo atėjęs. Jos pinigai buvo pasibaigę, viskas buvo dingę; bet tą tamsią valandą, kai kraujoplūdis nesustojo, ir gydytojai negalėjo jo sustabdyti – atėjo Jėzus. Ir ką Jis padarė? Jis pakvietė ją. Apsižvalgė aplinkui, kol Jis surado ją, ir tarė: „Tu turėjai kraujoplūdžio problemą, bet tai liovėsi“.

¹⁴⁴ „Jis yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius“. „Mokytojas atėjo ir Jis kviečia tave. Jis atėjo ir Jis pakvietė“. Jis gražino jai sveikatą.

¹⁴⁵ Nedidukė moteris prie šulinio, apie kurią mes kalbėjome praeitą vakarą, visos viltys buvo dingusios. Galimas dalykas, kad jos penktasis vyras ją paliko, ir ji tiesiog priėmė šeštą tą naktį, ir ji—ji šiek tiek abejojo dėl jo. Morališkai – ji buvo žuvusi. Ji norėjo būti tikra dama; ji, be abejo, buvo skaičiusi Bibliją.

¹⁴⁶ Ir ji ėjo ten viena, ėjo maždaug apie vienuoliką valandą. Ji negalėjo ateiti anksti ryte, kai ateidavo teisiosios moterys. Ir jos užsikeldavo vandens ąsočius ant galvos, ir grįždavo atgal. Taigi ji negalėjo ateiti, prisijungti prie jų. Jie, tomis dienomis pas juos buvo atskyrimas, teisiosios ir nedoros negalėjo būti kartu. Nedorovingos likdavo savo vietoje, taigi ji negalėjo ateiti kartu su likusiomis. Jie neleistų jai ateiti. Taigi, po to, kai visos pasisėmė vandens ir grįžo . . . Ji atėjo dėl geresnio.

¹⁴⁷ Ir tuomet ji atėjo ten, su tuo ąsočiu ant galvos, be abejonės, ji ėjo, galvodama: „Taigi, tas vyras, už kurio aš ištekėjau, arba, kuri užlaikiau praeitą naktį, aš abejoju dėl jo. Jis vyras ir jis elgiasi taip juokingai. Aš—aš tiesiog nepažįstu jo. Aš neturiu šanso. Esu išstumta iš visuomenės. Ir aš negaliu eiti į tas bažnyčias, jie ne . . . Tik pažvelkite į juos! Aš nežinau, ką daryti. Aš tokia susikrimtusi. Ir aš skaičiau Bibliją; tikrai, vieną dieną, tas Pranašas pasirodys veiksmo vietoje. Taigi, aš žinau, jog jie tvirtina, kad nėra tokio dalyko, ir taip yra: ‚Galbūt už šimto metų, o gal už tūkstančio metų. Mes laukėme to jau tūkstančius metų, ir to dar niekada neįvyko, taigi mes dabar jo nelaukiame‘. Viskas yra taip: ‚O ne, mes turime bažnyčias ir visa kita. Mums dabar nieko panašaus nereikia‘“. Taigi ji ėjo ten, mąstydamą.

¹⁴⁸ Jūs žinote, kai jūs galvojate apie Jį – tai, kada Jis pasirodo jums. Kaip mes turėjome praeitą vakarą, kai jie buvo pakeliui Emausą.

149 Kai ji galvojo apie tuos dalykus, ji išgirdo Vyra, sakant: „Atnešk Man atsigerti“.

150 Ką apie tai? Tamsiausiomis valandomis, kai jos moralė buvo dingusi. Galbūt graži mergina, buvo išvaryta į gatvę, kad taip galėtų pragyventi. Kartais tai ne merginos kaltė, kalti jos tėvai, kurie leido jai štai taip išeiti. Ir štai ji, galbūt jos mažos garbanėlės driekiasi žemyn; ji buvo išsekusi, ėjo štai taip, pavargusi, ir niekas neturėjo nieko bendro su ja, vaikas, ir galbūt už to slypėjo ilga istorija.

151 Bet kuriuo atveju, aš žinau vieną dalyką, kad ji skaitė Bibliją ir ji tikėjo Biblija. Ir jos širdyje glūdėjo maža sėkla, sakanti: „Jei kada nors tai įvyks, aš tai žinosiu“. Ji buvo tam iš anksto paskirta.

152 Pažvelkite į tą Judą, kuris stovėjo ten elgdamasis taip, kaip jis elgėsi. Jo širdies gilumoje buvo tamsu. Šviesa spindėjo čia, jo darbuose, bet giliai širdyje – jis Tuo netikėjo. Ir štai ji buvo. . . Suprantate, Šviesa negalėjo prisiskverbti ten. Bet štai ji, tikinti, ji tikėjo Tuo, bet jos gyvenimas buvo užtemdytas; kai Šviesa paliečia – Ji pašalina tamsumą. Bet kai Šviesa palietė štai čia, Ji viską užtemdė. Štai koks skirtumas.

153 Matote, ji gimė tam tikslui. Ji—ji pasakė, kai Jis jai pasakė, kiek ji turėjo vyrų, ji. . . Kas nutiko? Ji iškart taip susijaudino. Ji buvo taip išvarginta. Ji tarė: „Pone, aš suprantu, kad Tu esi Pranašas. Aš žinau, kai Mesijas ateis, Jis darys tuos dalykus“.

154 Tuomet Jis pakvietė ją. Tuomet Jis pakvietė ją. „Aš esu Jis, Tas, kuris kalba su tavimi“. Ji atpažino Jį pagal Dievo Žodį. Jis pašaukė ją iš jos nuodėmių į Gyvenimą. Ir jos vardas yra Biblijoje, ir šiandien ji turi amžiną Gyvenimą.

155 Jis gali pakviesti jus tuo pačiu būdu, nes Jis yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius. Tas. . .

156 Taip, jos moralė buvo dingusi, bet vis tiek ji žinojo, kad Jis turi tą išvalgumą. Ji žinojo, kad tai turi būti Mesijas. Tuomet, kai Jėzus pasakė: „Aš esu Jis, Aš esu Jis“, – ji žinojo, kad tai buvo Jis.

157 Vieną kartą mokiniai buvo išplaukę laivu, visos viltys buvo dingusios. Audros, jie buvo išplaukę be Jėzaus, ir audros buvo tiesiog—tiesiog kaip jos buvo Lozoriaus namuose. Visos viltys buvo dingusios. Maža sena valtis buvo apsemta vandens. Ir jie šaukė, verkė, galbūt meldėsi ir plaukė toliau, o žaibai blykčiojo ir valtis prisipildė vandens, stiebo poliai nukrito, irklai sulūžo, ir jie laikė vienas kitą, šaukė.

158 Ir tą pačią tamsiausią valandą, tuomet atėjo Jėzus. Bet Jis jiems atrodė kaip šešėlis. Jis atrodė bauginančiai, kaip dvasia, ir jie šaukė iš baimės.

159 Štai kas yra šiandien. Jėzus ateina jūsų tamsiausią valandą, o jūs bijote To. Jūs nežinote, kas Tai yra.

160 Jie nežinojo, kas Jis buvo. Jie sakė: „O, tai dvasia!“ Jie klykė.

¹⁶¹ Tuomet Jis pašaukė juos, tarė: „Nebijokite, tai Aš“. Tamsiausią valandą atėjo Jėzus, jų Pagalba. Tokiu būdu Jis visada tai daro, ateina tamsiausią valandą. Tuomet atėjo Jėzus ir apreiškė Save, ir atėjo pas juos.

Petras pasakė: „Jei tai Tu, liepk man ateiti vandeniu“.

Jėzus atsakė: „Ateik“.

¹⁶² Žinote ką, draugai? Greitai Jis ateis pas tuos, paskutinėmis dienomis. Taigi, ar tai nekeista, kad bažnyčia vėl yra šioje tamsioje valandoje?

¹⁶³ Aš čia kai ką pasakysiu. Tai ne doktrina. Aš tiesiog pranašauju. Jūs žinote, kas nutiko? Aš netrukus prieisiu iki tos vietos, pasižymėkite mano žodį, kad visos denominacijos turės prisijungti prie Ekumeninės Tarybos. Jeigu jos to nepadarys, jos negaus jokios paramos iš Tarybos. Todėl bus boikotas, ir niekas negalės eiti į šias bažnyčias, ar eiti į kitas bažnyčias; jeigu jie neturės savo bažnyčios ženklo - jūs negalėsite nei pirkti, nei parduoti. Jūs matote, kaip tai buvo, taip ir vėl bus - žvėries ženklas. Ir bažnyčia, jie tai supranta, dvasiniai žmonės.

¹⁶⁴ Ir jūs, sekmininkai, šiaip ar taip, jūs pripažįstate tai. Jūs pradodate tai jausti. Kai jūsų bažnyčios, daugelis iš sekmininkų organizacijų; ir man nereikia vardinti jūsų, bet jūs tiesiog dabar žinote, kad jos—jos įeina į tai. Jos paliudijo, kad jos įėjo. Ir kai jūs darote tai, ką jūs turėsite daryti? Jūs turėsite atsisakyti savo Evangelinio mokymo apie Šventosios Dvasios krikštą. Jūs turėsite atsisakyti savo Biblijos doktrinos.

¹⁶⁵ Ir nariai nepritars tam. Tikri naujai atgimę krikščionys greičiau mirs. Žodis juos perspėjo. Jie žino, kad šis dalykas artėja. Taip, pone.

¹⁶⁶ Ir argi tai nekeista? Ir kaip tik šią tamsiausią valandą, tuomet ateina Jėzus ir pašaukia mus, sakydamas: „Neišsigąškite. Tai Aš. Aš vis dar esu su jumis. Aš čia, kad apreiškčiau savo Žodį“. Kaip Jis buvo tada, taip Jis yra ir dabar. Jis pasakė, kad Jis tai darys. O, tai bent! Mokytojas atėjo ir pakvietė mus.

¹⁶⁷ Daugelis čia esančių ligonių, be jokios abejonės, sėdintys čia, ir gydytojas jums pasakė, kad jums nėra—nėra jokios vilties. Jūs galbūt esate savo tamsiausioje valandoje, bet atminkite, Mokytojas atėjo ir pakvietė jus.

¹⁶⁸ Ir vieną dieną, vieną dieną, Mokytojas ateis ir pašauks kiekvieną vardą, kuris yra įrašytas Avinėlio Gyvenimo Knygoje. Jei jūsų ten nėra, paskubėkite, kad jis ten būtų, nes Jis ateis ir pakvies. Netgi tie, kurie yra kape, išgirs Jo Balsą ir prisikels Gyvenimui. Mokytojas ateis ir pakvies jus. Ir kol Jis šiandien kviečia, atsiliepkite ir pasiruoškite tai Dienai, tai mano patarimas jums.

169 Šio amžiaus pažadas - Jis pažadėjo, kad Jis bus čia. Dalykus, kuriuos Jis padarė, Jis vėl padarys, ir dabar vėl - Mokytojas atėjo ir kviečia jus.

170 Palenkime savo galvas. Aš turiu čia maždaug dar šešis puslapius, bet aš—aš dabar negaliu prie jų prieiti. Palenkime savo galvas. Aš pažadėjau išleisti jus anksčiau, ir jau praėjo ketvirtis laiko.

171 Dangiškasis Tėve, O Viešpatie, te įvyksta tai vėl. Visi tie dalykai, kuriuos aš kalbėjau: „Jėzus atėjo ir kviečia tave“. Ką Jis daro, kai Jis ateina? Jis kviečia. Ir tegul tai vėl įvyksta, Viešpatie. Tegul ši vakarą Tavo Šventoji Dvasia nužengia tarp žmonių, Viešpats Jėzus - Dvasios pavidale. Tegul Jis ateina ši vakarą ir atidengia Save, ir tuomet apreiškia Save. Kaip tie žmonės, kaip jie tikėjo, taip ir mes tikėsime, Viešpatie. Galbūt čia yra daug tokių, kurie niekada neturėjo tokios galimybės. Mes meldžiame, kad ši vakarą Tu vėl jiems suteiktum tai. Mes prašome to Dievo šlovei, Jėzaus Vardu. Amen.

172 Teisingai, sese, bet tiesiog eikite pirmyn su tuo. Puiku. Eikite tiesiai pirmyn. O, labai tyliai, visi.

173 Ar jūs tikite, kad Jis atėjo? Jis atėjo. Ar Jis vis dar kviečia, kai Jis ateina? Taigi, jeigu jūs tik tikėsite. Jeigu jūs tik tikėsite Dievo Žodžiu, Dievas tai suteiks.

174 Taigi pažvelkite, aš neturiu laiko sukviesti maldos eilę čia. Aš juos pakviesiu ši vakarą, štai ten, jei Viešpats panorės. Mokytojas atėjo. Jis atėjo išpildyti Savo Žodžio šią paskutinę dieną. Ir koks Jis buvo tada, toks Jis ir šiandien. Koks buvo tuomet Jo pasireiškimas ar atpažinimas, toks yra šiandien, kadangi Jis tebėra Dievo Žodis. Ar jūs tikite tuo? [Susirinkimas sako: „Amen“—Red.] Ir Dievo Žodis yra minčių ir širdies ketinimų Atskyrejas. Ir kaip Jis veikė tuomet - tai būdas, kuriuo Jis visada veikė. Jis tebėra tas pats. Jeigu Jis tiesiog dabar tai padarytų, ar jūs patikėtumėte Juo? Ar tai suteiktų jums tikėjimą Juo?

175 Dabar ten esantys žmonės, leiskite man pirma pažiūrėti ar yra kas nors, ką aš pažįstu, sėdintys kur nors čia, kuriuos aš pažįstu.

176 Visi, kurie esate aplinkui, *čia* viršuje, kurie manęs nepažįstate, pakelkite savo rankas; jūs žinote, kad aš nieko apie jus nežinau, ir jūs sergate, pakelkite savo rankas. Aš spėju, visi. Gerai, dabar, jūs tikite. Jūs tiesiog tikėkite visa savo širdimi. Neabejokite. Turėkite tikėjimą. Tikėkite Dievu.

177 Aš paprašysiu, kad jūs būtumėte labai tylūs, sėdėtumėte. Nevaikštinėkite aplinkui, prašau nevaikštinėkite. Suprantate? Suprantate? Jūs esate siela, kūnas ir dvasia. Ir jūsų dvasia... Ir Šventoji Dvasia yra labai baikšti.

178 Kiek iš jūsų pamena, prieš daugelį metų, kad Šventoji Dvasia, kai aš atėjau čia ir pasakiau jums? Kai aš paimdavau

žmones už rankos, Ji pasakė man, kad ateis šis atskyrimas ir tai tęsis? Jūs prisimenate tai, prisimenate? Bet Jis pasakė: „Jei sugebėsi pasiekti, kad žmonės patikėtų tavimi“. Pamenate tas dienas, prieš daugelį metų? [Susirinkimas sako: „Amen“—Red.] Jūs turite tikėti.

¹⁷⁹ Aš mačiau vyrą, manau, kad jis buvo čia, praeitame susirinkime, sėdėjo tiesiai ten. Ir Šventoji Dvasia . . . Aš stebėjau jį, kai aš pamokslavau. Jis buvo suluošintas žmogus. Jis savo rankose turėjo ramentus. Ir kai aš tik pradėjau kviesti, šėtonas priėjo prie to žmogaus, juodas šešėlis. Ir aš stebėjau tai savo akimis. Jis atsistojo ir išėjo. Jis visam laikui liks suluošintas, suprantate. Ir taigi, jis būtų buvęs išgydytas tiesiai ten, jeigu jis tik—tik . . . Suprantate? Bet, aš tiesiog nežinau kodėl. Aš manau, kad jis tiesiog paklausė priešo. Bet jeigu jūs atsistotumėte ir stebėtumėte tuos šešėlius, matytumėte juos tose formose, taip, kaip jie atrodo, ir stebėtumėte ką jie daro. Suprantate, tai būtų . . .

¹⁸⁰ Taigi, aš negaliu išgydyti. Žmogus, kuris jums sako, kad jis gali jus išgydyti - jis neteisus. Jūs jau esate išgydytas. Bet tai - atpažinti Jėzaus Kristaus Buvimą. Taigi, jeigu Morta žinojo, jeigu ji vėl Jį pamatys, tuomet ji gaus tai, ko ji trokšta, kadangi Jis buvo apreiškėtas Žodis, argi mes negalėtume tiek pat patikėti ir šiandien, patikėti tuo? Žinoma, mes turėtume. Jis atėjo. Jis atėjo, Jis atėjo Šventosios Dvasios pavidalu. Štai kas Jis yra. Dabar jūs tiesiog melskitės.

¹⁸¹ Suprantate, jeigu aš čia turėčiau ką nors, stovinį čia, stovėtų šalia manęs, tiesiog—tiesiog melstųsi; suprantate, tiek daug žmonių meldžiasi, tai visur visame pastate. Jūs tiesiog turite stebėti tai. Jūs negalite sakyti: „Pasakykite, broli Branhamai . . .“ Ne, pone. Aš—aš negalėčiau to padaryti, ne daugiau nei jūs galėtumėte man susapnuoti sapną. Suprantate? Jūs galbūt sapnuojate. Jūs, Dievas gali leisti jums susapnuoti sapną dėl manęs, jūs tikite tuo, bet jūs negalite pats to padaryti. Jūs negalite pasakyti, kad: „Broli Branhamai, aš dabar susapnuosiu jums sapną“. Ne, jūs to negalite padaryti. Nei aš negaliu pamatyti regėjimo. Tas, kuris jums duoda sapną, tas turi tai padaryti. tokiu pat būdu yra ir su regėjimu.

¹⁸² Aš matau žmogų, sėdintį čia, eilės gale, sergantį artritu. Jeigu jis patikės visa savo širdimi, Dievas išgydys jį nuo artrito. Ar jūs tikite, kad Jis tai padarys, pone? Sėdintis ten, meksikietis, sėdintis eilės gale, ar jūs patikėsite tuo? Gerai, pone.

¹⁸³ Ponia, sėdinti šalia jūsų, ji taip pat turi artritą. Ar jūs tikite ponia, kad Dievas jus išgydys? (Ar štai *šitas* duoda atgarsį? Aš baiminuosi, kad žmonės to negirdi.) Jūs patikėsite? Gerai.

¹⁸⁴ Kaip dėl kitos meksikietės, sėdinčios šalia jos? Ji kenčia nuo skrandžio problemos. Ar jūs tikite, ponia, kad Dievas išgydys jūsų skrandį?

185 Ji tai gavo. Kai matau, kad Šviesa nusileidžia, vadinasi tai įvyko. Taip. Taigi. Ji palietė ją. Ten buvo Ji, sukosi aplink. . . [Tuščia vieta juostoje—Red.] . . . tai padaro. Suprantate? Kai Jis gali rasti tikėjimą! Suprantate: „Daugelio dalykų Jis negalėjo padaryti dėl jų netikėjimo“.

186 Štai čia sėdi moteris ir meldžiasi, tiesiai čia. Ji išsigandusi. Ji turėtų būti. Ji serga vėžiu, tikrai blogos būklės. Aš nepažįstu jūsų, bet Dievas jus pažįsta. Ar jūs tikite, kad Dievas gali man pasakyti apie šį vėžį, ar kažką kitą? Pažvelkite į mane. Ten tiek daug besimeldžiančių, matote, štai dėl ko aš tai sakau. Pažiūrėkite į mus. Taigi, taip, jūs ne iš čia, tai ne jūsų namai. Jūs esate iš vietovės, vadinamos Portervilis, Kalifornija. Teisingai. Ar jūs tikite, kad Dievas gali man pasakyti, kas jūs esate? Jis žino. Jūsų vardas yra ponia Vintham. Teisingai. Dabar tikėkite, ir vėžys jus paliks. „Jeigu galite patikėti“. Tai viskas, ko Dievas jūsų prašo. „Jeigu galite patikėti“.

187 Argi nepatikėsite tuo visa savo širdimi? Kas nors šioje dalyje čia, ar negalite patikėti? Mokytojas atėjo ir pašaukė jus. Jis kviečia jus iš mirties į Gyvenimą, iš ligos - į sveikatą.

188 Čia yra vyras, sėdintis ten gale, palenkęs galvą, meldžiasi. Jis iš tikrųjų meldžiasi ne už save, jis meldžiasi už kažką kitą. Tai mergaitė. Tai jo dukra. Ar jūs tikite, pone? Jūs turite problemų su savo kojomis. Jūs turite problemą su keliu. Tai Teisingai. Nereikia verkti, tai Jis, esantis šalia jūsų. Jūsų dukra yra ligoninėje, ar ne taip? Tuberkuliozės atvejis. Jūs tikite. Jūs tikite? Mokytojas atėjo ir pakvietė ją. Ar jūs patikėsite, kaip jos tėvas? Patikėsite? Tegū Jis aplanko ją šį vakarą, ir jus. Tegul tai baigsis.

189 Čia yra berniukas, rudaveidis berniukas. Jis kenčia dėl odos ligos ir astmos, mažas meksikiečių berniukas, meksikietis berniukas sėdinis čia. Jis ne iš čia. Jis iš San Chosė. Ar tu tiki, sūnau? Kitas dalykas, tavo tėvas yra čia su tavimi. Jis yra tarnautojas. Teisingai. Ar jūs tikite, kad Dievas gali man pasakyti, koks jūsų vardas? Ar tai padės jums dar stipriau tikėti? Jūsų vardas Reubenas. Dabar tikite. M-hm. Dievas išgydys jus.

190 Mokytojas atėjo ir Jis kviečia jus. O, nusidėjėli, o, jūs sergantys, argi jūs nematote Mokytojo, apsireiškusio žmogiškose būtybėse, tarp tikinčiųjų? Jis atėjo, kad pašauktų Savo tikinčius vaikus, kad būtų sveiki. Jis atėjo, kad pakviestų nusidėjėlių atgailai. Atkritęs bažnyčios nari, Mokytojas atėjo ir kviečia jus.

191 Ar jūs tikite tuo? Ar jūs tikite dėl savo poreikio, tiesiog dabar? Jeigu jūs tikite, pakelkite savo ranką ir pasakykite: „Aš tikiu dėl savo poreikio“. Tuomet atsistokite dabar ir priimkite tai. Mokytojas atėjo ir kviečia jus. Ir kas jūs bebūtumėte, koki poreikį jūs beturėtumėte, Mokytojas atėjo ir Jis kviečia jus. Jis yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius.

¹⁹² Ta nedidukė moteris nuėjo į miestą ir pasakė: „Ateikite pažiūrėti Žmogaus, Kuris pasakė man, kas buvo neteisinga“. Jūs nenuėjote į miestą. Jūs atėjote ir pats tai pamatėte, taigi Mokytojas atėjo ir kviečia jus.

¹⁹³ Pakelkite savo rankas ir šlovinkite Jį, sakydami: „Viešpatie Jėzau, aš esu nusidėjęs, atleisk man. Aš esu atkritęs; priimk mane atgal, Viešpatie. Man reikia Šventosios Dvasios; pripildyk mane. Aš sergu; išgydyk mane. Aš esu luošas; padaryk mane sveiką“. Mokytojas atėjo ir kviečia jus. Pakelkite dabar savo rankas ir pašlovinkite Jį. Amen.

¹⁹⁴ (Pagrokite mums čia: „Aš šlovinsiu Jį, aš šlovinsiu Jį“. Jūs žinote? „Aš Šlovinsiu Jį“. Jūs žinote ją, ar ne?)

Ar jūs jūs tikite?

Aš šlovinsiu Jį, aš šlovinsiu Jį,
O, šlovinsiu Avinėlių, nužudytą už nusidėjęlius;
Šlovinkite Jį, visi žmonės,
Nes Jo Kraujas nuplovė visas dėmes.

¹⁹⁵ Jūs mylite Jį? Argi jums nepatinka dainuoti Jam, kol Jis yra čia? Jis yra Dvasia, judanti visur, aplink šiame pastate. Jis žino jūsų širdis, Jis žino viską apie jus. Dainuokime Jam, iš visos savo širdies.

Aš šlovinsiu Jį, (pakelkite rankas, kai
jūs dainuojate tai), aš... (dabar tiesiog
šlovinkite Jį) . . . šlovinsiu Jį,
O, šlovinsiu Avinėlių, nužudytą už nusidėjęlius;
O, šlovinkite Jį, visi žmonės,
Nes Jo Kraujas nuplovė visas dėmes.

¹⁹⁶ O, ponija, jūs, sėdinti neįgaliojo vežimėlyje, jeigu jūs tiesiog dabar dar labiau patikėtumėte. „Aš. . .“ Pabandykime dar kartą. Aš kažko tai laikiu.

Aš šlovinsiu Jį, aš šlovinsiu Jį,
O, šlovinsiu Avinėlių nužudytą už nusidėjęlius;
Šlovinkite Jį, visi žmonės,
Nes Jo Kraujas nuplovė visas dėmes.

¹⁹⁷ Dabar, kol mes vėl tai dainuojame, apsisukite, paimkite ką nors už rankos, kol mes tai dainuojame, dainuokime „Aš šlovinsiu Jį“. Nagi, dabar visi kartu.

Aš šlovinsiu Jį, aš šlovinsiu Jį,
Šlovinsiu Avinėlių, nužudytą už nusidėjęlius;
Šlovinkite Jį, visi žmonės,
Nes Jo Kraujas nuplovė visas dėmes.

¹⁹⁸ O, drauge nusidėjęli, ar jūs neateitumėte dabar čia? Ateikite čia ir šlovinkite Jį, visi jūs. Visi žmonės, kurie norite išpažinti Jį kaip Gelbėtoją. Jo Artume, kol šventieji garbina Dvasioje, ar galėtumėte ateiti čia ir atsistoti? Pasakyti: „Šį vakarą aš noriu paliudyti. Aš noriu šlovinti Jį. Aš noriu ateiti. Aš nesigėdiju Jo. Aš

noriu, kad pasaulis žinotų, jog aš priimu Jį kaip savo Gelbėtoją, tiesiog čia, kol Jis yra čia“. Ateikite, kol mes dainuojame.

Aš šlovinsiu Jį, (ar neateisite?) Aš šlovinsiu Jį,
O, šlovinsiu Avinėlių, nužudytą už nusidėjėlius;
Šlovinkite Jį, visi žmonės,
Nes Jo Kraujas nuplovė visas dėmes.

¹⁹⁹ O, štai taip, ponija, ateikite dabar. Kas dar ateis į Kristaus Artumą? Ateikite tiesiai čia, sese, atsistokite čia.

²⁰⁰ Dar kas nors, kas nori, kad Jis būtų jūsų Gelbėtojas, tiesiog dabar, kuris nesigėdija. Jis pasakė: „Jeigu jūs gėdijatės Manęs prieš žmones, Aš gėdysiuosi jūsų prieš Savo Tėvą ir šventuosius Angelus“. Jeigu dabar jūs nesigėdijate Jo, ir jūs norite, kad Jis būtų jūsų Gelbėtojas, kol Jis yra čia! Jūs matėte Jį. Tai taip tobula, pats Žodis Tai apreiškia. Ateikite, kol šventieji dabar šlovina. Ar neateitumėte?

²⁰¹ Telaimina jus Dievas, pone. Štai ateina pagyvenusi moteris, pagarbaus amžiaus. Argi neateisite dabar?

Aš. . . (dainuokime dabar). . . Aš šlovinsiu. . .

²⁰² Štai taip, jaunimas, ateikite tiesiai čia. Tiesiog šlovinkime. Telaimina jus Dievas, ponija, štai taip reikia daryti. Telaimina jus Dievas, jaunimas.

. . . nužudytą už nusidėjėlius;
Šlovinkite Jį, visi žmonės,
Nes Jo Kraujas nuplovė visas dėmes.

²⁰³ Kol tarnautojai eina prie šių žmonių, ar neateitų dar kas nors? Atkritėli, ar neateitum, sakydamas: „Man gėda dėl savo gyvenimo“? Štai Jis čia. Ar jūs tikite manimi, esant Dievo tarnu? Pakelkite savo rankas. Na, Jėzus Kristus yra tarp mūsų. Argi neateisite?

Šlovinkite Jį. . . (Ar neateisite, pašlovinti Jį?). . . visi žmonės,
Nes Jo Kraujas nuplovė. . .

²⁰⁴ Morta, ar tu neateisi, ar tu pasiliksi sėdėti namuose, kartu su Marija? Ar pasiliksi kažkokioje organizacijoje ir sakysi: „O, mano bažnyčia netiki Tuo, tokiu būdu“, - kai Kristu yra apreikštas? Ar jūs pasiliksite sėdėti, ir kalbėti tai, ar jūs išeisite? „Na, aš pasakysiu jums, kai aš. . .“ Ne. Šiandien yra valanda. Mirtis pakibus virš jūsų, kaip Jayro dukrai.

²⁰⁵ Ateikite dabar! Atkritėli, ateik dabar. Nusidėjėli, ateik dabar. Dabar laikas. Mokytojas atėjo ir Jis kviečia jus. Jis kviečia jus. Jūs sakote: „Iš kur man žinoti?“ Jis naudoja mano balsą. Jeigu Jis naudoja mano balsą, kad pasakytų apie ligas, nelaimes ir kitus dalykus, argi jūs nežinote, kad Jis kviečia ir dėl nuodėmės? Išeikite! Ateikite dabar, tai gali būti paskutinė jūsų galimybė, kurią kada nors turėsite.

²⁰⁶ Dar kartą, čia yra daugiau, kurie turėtų ateiti, draugai. Aš nenoriu jūsų sugėdinti, šitaip jus kviesdamas. Tai neteisinga. Jeigu jūs kartais, galbūt... Tie fariziejai manė, kad jie yra išgelbėti, bet jie nebuvo. Jūs galvojate tą patį. Ateikite dabar.

²⁰⁷ Būkite tikri! Ne, nerizikuokite tuo, eidami į kompromisą. Jeigu jūs turite mažytę abejonę savo prote, nerizikuokite. Ateikite dabar. Dabar yra laikas, dabar, kol Šaltinis yra atvertas, kol Šventoji Dvasia yra čia. Mokytojas atėjo. Ta mažytė abejonė, tai ką Jis bando jums pasakyti: „Tu abejoji“. Užbaikite su tuo. Ateikite, dabar. Mokytojas atėjo ir kviečia jus. Teisingai, tiesiog ateikite, eikite.

Aš šlovinsiu Jį, aš šlovinsiu Jį, (Ar neateisite ir
jūs, pašlovinti Jo?)

Šlovinsiu Avinėlių, nužudytą už nusidėjėlius;

Šlovinkite Jį, visi žmonės,

Nes Jo Kraujas nuplovė visas dėmes.

²⁰⁸ Dabar, kol nusidėjėliai ateina, kad pareikalautų Jo; tegul žmonės šlovina Jį, kai mes dabar dainuojame. Su pakeltomis rankomis, dabar šlovinkime Jį, visi kartu.

Aš šlovinsiu Jį, aš šlovinsiu Jį,

Šlovinsiu Avinėlių, nužudytą už nusidėjėlius!

²⁰⁹ Tiesiog šlovinkite Jį! Jūs, esantys čia aplinkui, melskitės, prašykite Jo atleidimo. Štai ką jis padarysi. Mokytojas atėjo ir pašaukė jus. Telaimina jus Dievas.

TUOMET ATĖJO JĖZUS IR PAKVIETĖ LIT64-0213
(Then Jesus Came And Called)

Šis Viljamo Marijono Branhamo pamokslas originaliai buvo pateiktas anglų kalba ketvirtadienio vakarą, 1964 m. vasario 13 d. Elioto auditorijoje, Tulare, Kalifornija, JAV, paimtas iš magnetinės garsajuostės ir išspausdintas pilnumoje, anglų kalba. Šis lietuviškas vertimas buvo išspausdintas ir išplatintas „Voice Of God“ Įrašų.

LITHUANIAN

©2021 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Autorinių teisių pranešimas

Visos teisės išsaugotos. Ši knyga gali būti atspausdinta namų spausdintuvu, asmeniniam naudojimui arba nemokamai duota kaip priemonė skleisti Jėzaus Kristaus Evangeliją. Ši knyga negali būti parduodama, spausdinama dideliu mastu, skelbiama interneto svetainėje, laikoma paieškų sistemoje, išverčiama į kitas kalbas, ar naudojama norint gauti lėšų, be akivaizdaus „Voice Of God“ Įrašų® rašytinio leidimo.

Norint gauti daugiau informacijos ar norint gauti kitos turimos medžiagos, prašome kreiptis į:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org